

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. október 20.
(vasárnap este)**

Horváth Géza

A BŰNBOCSÁNAT AJÁNDÉKA

Énekek: 345; 467

Alapige: 2Sám 12,7-9

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk, hálás a szívünk ezért a csöndes estéért, amikor ismét az ige fölé hajthatjuk fejünket, és köszönjük, amikor azt énekeljük, hogy „kitárjuk Előtted a szívünket”, akkor engedd, hogy legelőször is arra gondoljunk, hogy igazából Te tártad ki a szívedet nekünk, Te jöttél utánunk és Te küldted az egyetlen Fiadat erre a világra, hogy megkeresse és megmentse azt, ami elveszett. Bocsásd meg, Urunk, ha egész nyugodtak vagyunk a mi bűneinkben, és nem vesszük komolyan, hogy a meg nem bocsátott bűn olyan, mint egy hatalmas teher a fejünk fölött, amely bármelyik percben agyon nyomhat bennünket. Bocsásd meg, hogy egészen nyugodtak vagyunk sokszor anélkül, hogy ezt rendeznénk, hogy Eléd állnánk, hogy megszomorodnánk a megtérésre, de köszönjük Neked azt a kegyelmet, amely ígét küld nekünk, hogy az ige által a Te dicsőséged felragyogjon és a Te kegyelmed tündököljön.

Ezt kérjük Tőled ma este is Jézus Krisztusért, a mi drága Megváltónkért, a Te szent Fiadért, aki az Övéit vérén megváltotta. Hadd legyen ez személyessé a mi számunkra. Hadd tudjuk elmondani: aki engem vérén megváltott. Köszönjük, hogy abban a boldog bizonyosságban lehetünk, hogy Te nem fordulsz el tőlünk, Te meghallgatsz és komolyan veszel bennünket, felemelsz, és új erőt adsz nekünk, bűnbocsánatot, és eltörlöd a mi álnokságainkat. Ezért kérünk, hogy ha Hozzád térünk, akkor kegyelmezz nekünk, és ennek örömeiben részesíts bennünket, hogy ujjongjon a mi szívünk és a mi életünk Benned és Neked!

Ámen.

Igehirdetés

Isten ígését a Sámuel 2. könyvéből olvasom, a 12. fejezet 7. 8. 9. és 13. verséből. A megnevezett helyen így van megírva Isten ígéje: *„És monda Nátán Dávidnak: Te vagy az az ember! Ezt mondja az Úr, Izráelnek Istene: Én kentelek fel téged, hogy király légy Izráel felett, és megszabadítottalak téged a Saul kezéből. És néked adtam a te urad házát, és a te uradnak feleségeit a te kebledbe; ennek felette néked adtam Izráelnek és Júdának házát. És ha még ez kevés volt, ezt s ezt adtam volna néked. Miért vetted meg az Úrnak beszédét, oly dolgot cselekedvén, mely utálatos ő előtt? A hitteus Uriást fegyverrel ölted meg, és az ő feleségét magadnak vetted feleségül; magát pedig az Ammon fiainak fegyverével ölted meg... Monda azért Dávid Nátánnak: Vétkeztem az Úr ellen! És monda Nátán Dávidnak: Az Úr is elvette a te bűnödöt, nem fogsz meghalni.”*

Kedves testvérek, ezt az ígét helyezte Isten a szívemre több ok miatt is, de szeretném úgy elétek hozni, hogy csak nagyon röviden szólok az előzményekről. Gondolom, sokan tudjátok, hogy mi történt, mielőtt Nátán találkozott Dáviddal, és lefolytatják ezt a beszélgetést arról, hogy mit tett Dávid, mit adott neki Isten, és mi lesz annak a büntetése, amit ő tett. Tudniillik, a Hitteus Uriást megölette, és feleségét elvette feleségül, mert megtetszett neki már hamarabb. Aztán Dávid bevallja: „vétkeztem az Úr ellen” – és erre hallja a feloldozást: „az Úr is elvette a te bűnödöt, nem fogsz meghalni”.

Azért olvastam ezt az ígét, mert az elmúlt időkben többekkel beszélgettem, és mindig előjön az a nagy bibliai igazság, amit jó lenne, hogyha komolyan vennénk, hogy a hívő embert Isten kegyelme nem hagyja benne a bűnben! A hívő ember is beleesik abba a bűnbe, amibe beleesnek a hitetlenek vagy a világ fiai. Elmondhatjuk, hogy Dávid király sem volt különb, pedig ő ismerte az Urat, szerette az Urat, és mégis, amikor meglát egy szép asszonyt, akkor elgyengül ez a nagy király, megszereti, és addig megy, míg fondorlatos trükkökkel, csellel megszerzi magának. De Isten oda küldi hozzá Nátán prófétát, aki mond neki egy példabeszédet egy bárányról meg több bárányról. Arról, hogy akinek egy báránya volt, attól elvette az, akinek sok volt, mert vendégei jöttek, de akinek sok volt, nem akart levágni közülük egyet, hanem elvette a szegénytől azt az egyet. Dávid teljesen felmordul, és azt mondja: halál fia az ilyen ember! Erre Nátán próféta azt mondja: te vagy az az ember!

A Bibliának ez az üzenete, hogy odamegy a próféta, arról szól, hogy a Szentírás alapján nemcsak az igaz, hogy a hívő embert Isten kegyelme nem hagyja benne a bűnben, hanem az is igaz, hogy a hívőt is bűnbánatra kell hívni. Tehát nemcsak a hitetlennek szól az, hogy „bánd meg a bűnt”! A hívőnek éppen úgy szól, mert Isten nem hagyja benne őt a bűnben, és leleplező szeretetében az Ő bűnt megítélő, felfedő és eltörlő gazdagsága nyilvánul meg.

Megdöbbenő ebben a történetben, amit Dávid tesz, de az is megdöbbenő, hogy mennyire nem ismeri fel Dávid a bűnt, mennyire vakká tette őt a Sátán! Mennyire vakká tehet bennünket ez a világ, a kívánság, a vágy, és majdnem azt mondom, hogy a bűnt az ember szinte természetesnek veszi! Lehet, hogy a

világ szemében ez abszolút nem bűn, de nem az a kérdés, hogy mi a bűn a világ szemében vagy a másik ember szemében, hanem, hogy Isten szemében mi az! Az, hogy Ő hogyan ítéli meg, Ő mit lát benne! Mi arról az Úrról beszélünk, aki angyalaiban is talál hibát – mondja az Írás; hát még bennünk!

Nemrégén történt, amit hallottam, hogy valaki, aki az Urat ismerte, ott-hagyta a családját, mert megszeretett valakit. Előfordul ez sokszor. Otthagytta a feleségét, a gyerekeit, elment ezzel az asszonnyal, és az a megdöbbenő, hogy feltették magukat a Facebookra, és ilyen bejegyzések jöttek szintén olyanoktól, akik ismerik vagy ismerniük kellene az Urat: „de jó látni benneteket, de jó, hogy megtaláltátok egymást!” „De jó, hogy boldogok vagytok!” Én egészen meg voltam döbbenve, hogy itt tartunk! Nátán nem azzal ment oda Dávidhoz, hogy „de jó, hogy megtaláltad a boldogságot, de jó, hogy ezt az asszonyt elvetted, lehet, hogy Uriás mellett nem is volt olyan boldog, te meg boldoggá fogod tenni! Hát mégiscsak királyné lett!”

Hol van az ma már, testvéreim, hogy egy Nátán, az Isten küldöttje, lehet, hogy én, vagy lehet, hogy te, akit Isten Lelke felindít, odamegyünk egy atyafi-hoz, egy testvérhez, aki vétkezett, aki bűnben van, és szeretettel, de határozot-tan mégis képviseljük azt, hogy „te vagy az az ember”! És nem aláírjuk, amit cselekedett valaki, nem örülünk neki, nem elfogadjuk, hanem annak az Isten-nek a követeiként, aki gyűlöli a bűnt, aki megítéli a bűnt, és aki újból és újból ki akar menteni bennünket a bűnből, odamegyünk, és azt mondjuk: te vagy az az ember!

Nagyon érdekes az igében, hogy Isten mire hivatkozik először! Nem azzal kezdi, hogy Dávidot leleplezi. Nem is azzal kezdi az Úr Nátán próféta által, hogy „mit csináltál és ki vagy te”, hanem azzal, hogy bemutatja, kicsoda a mi Isten-ünk! Mindig ez a bűnbánat első lépése, hogy meglátom, kicsoda az Úr! Nem az a lényeg, hogy ki vagyok én, mit tettem én, hanem az, hogy ki Ő, és mit tett Ő! Nátán így idézi az Urat: „Én kentelek fel téged, hogy király légy Izráel felett, és megszabadítottalak téged a Saul kezéből. És néked adtam a te urad há-zát, és a te uradnak feleségeit a te kebeledbe; ennek felette néked adtam Izrá-elnak és Júdának házát. És ha még ez kevés volt, ezt s ezt adtam volna néked.” Hol kezdődik a szívünkben a bűn? Ott, hogy valami kevés. Ádám és Éva is úgy esett bele a bűnbe, hogy a Sátán azt mondta nekik: ez, amit Isten adott, kevés! „Csakugyan azt mondta Isten, hogy ne egyetek a kert egyetlen fájáról sem?” Hát ilyen szűkmarkú, ilyen szűkkeblű a ti Istenetek? És akkor a szívükben fel-gerjed, hogy „igen, kevés”, és szakítanak: nekem az kell! Mindig a szív indula-tánál kezdődik a bűn, mikor az ember úgy gondolja, hogy valami kevés. „Ne-kem kevés az, akit adtál mellém!” „Nekem kevés a házastársam, és azért nézek másvalaki után!” „Nekem kevés a fizetésem, ezért hát valahogy meg kell élni!” Azt mondjuk: kevés az egészségem, hát akkor igénybe veszek mást is! Akkor el-megyek egy kuruzslóhoz vagy csontkovácshoz, mindegy, csak valaki segítsen! Nekem valami kevés... és Isten mit mond? „Hát nem adtam volna neked? És ha még ez kevés volt... Dávid, elhalmoztalak az én javaimmal téged!” Mire hi-vatkozik Isten? Arra, hogy mit adott Ő, és még adott volna. Olyan jó, hogy ne-

A BŰNBOCSÁNAT AJÁNDÉKA

künk olyan Urunk van, ahogy az egyik énekben énekeljük, de nemcsak ének szól róla, hanem ige is: „Te szükségim beteljesíted, Mert Jézus hozzád utat készített.” Nekünk olyan Istenünk van, aki beteljesíti a mi szükségünket! Lehet, hogy nem a kívánságainkat elégíti ki, de a szükségünket be fogja teljesíteni, mert nekünk gazdag Istenünk van!

Tehát, Isten arra hivatkozik először, amit adott. Aztán még mindig nem azt mondja, hogy „mit csináltál Dávid”, hanem azt mondja a 9. versben: miért vetted meg az Úrnak beszédét? Olyan rettenetes szó ez, hogy „megvetni”! Jézus mondja az Újszövetségben: „A bűn az, hogy nem hisznek énbennem.” A bűn az, hogy megvetjük az Úr beszédét, az Úr szabályait, áthágjuk az Úr rendeleteit, pedig az „Úrnak beszéde tökéletes, megvidámítja a szívet.” „Az Úrnak törvénye jó.” Valaki a konfirmandus órán kérte, hogy énekeljük ma a 119. zsoltárt, egy másik konfirmandus pedig az 1. zsoltárt. Ennek örültem, mert ugyanarról szól mind a kettő. Meg is tanultuk az 1. zsoltárt: „Boldog az, aki nem jár hitetlen tanácsán, és meg nem áll a bűnösök útján”, és az egyik sorában az van, hogy „az Úr törvényében van gyönyörúsége”!

Amikor Ádám és Éva vétkezett, megvetették az Úrnak a beszédét: a kertnek egy fájáról ne egyetek! Itt kezdődött, hogy nem vették komolyan az Úr beszédét. Az Úr beszédét úgy kell komolyan venni, mint ahogy a KRESZ szabályokat komolyan kellene vennie az embernek! Ahol a KRESZ szabályokat nem veszik komolyan, ott könnyen történhet baleset. Istennek is van egy szabálya. Nem azért adta, mert Ő ezt kitalálta, hanem azért, hogy bennünket védjen, ne történjen baleset! Minden bűn oda vezethető vissza, hogy az ember megveti az Úr beszédét, és nem aszerint jár el.

Amikor készülünk az Úr asztalához, akkor hogy állunk ezzel? Mennyire vesszük komolyan az Úr beszédét, vagy amit Jézus parancsol, amit elrendel, amit kér, amit előír? Én aszerint akarok élni? A 119. zsoltárnak eszembe jutott egy nagyon kedves igéje: „Szívembe rejtettem a te beszédedet, hogy ne vétkezem ellened.” Tehát, testvéreim, oda vezethető vissza a bűn, hogy nem rejtettük eléggé szívünkbe az Úr beszédét! Ádám és Éva bűnéről azt írták annak idején a reformátorok, hogy „az volt a baj, hogy ilyen lazán vették Isten beszédét, az Isten szavát”! A bűn mindig innen sarjad, hogy lazán vesszük az Isten beszédét! „Nem kell azt annyira komolyan venni!” „Nem kell ahhoz annyira ragaszkodni!” De igen, azt komolyan kell venni, mert különben jön a baleset! Vagyis, az ige komolyan vétele meg akar óvni bennünket a hamisságtól, a bűn cselekvésétől, mert az Úr beszédei tiszta beszédek.

Azt mondja utána Nátán Dávidnak: „A Hitteus Uriást fegyverrel ölted meg” – pedig tudjuk, hogy a világ előtt nem Dávid ölte meg, hanem megölette. Kiadott egy parancsot: állítsátok az első sorba! De ott volt mögötte a szándék, és Isten úgy veszi, hogy te ölted meg, Dávid! Dávid nem is kezd el magyarázkodni, mikor már észreveszi, hogy „igen, én vagyok az az ember”. Olyan jó, hogy az Úristennél nem úgy van, hogy csak úgy általánosan mondja, hogy bűnös vagy! Nem úgy van, hogy általánosan loptál, csaltál, hazudtál, paráználkodtál, hanem amikor Isten beszél veled, akkor mindig konkrétan elmondja, hogy mit vétet-

tél! Mindig néven nevezi a bűnt, mert Isten mindig mindent jól tud és jól lát. Ahogy énekeljük is: „Uram, Te jól ismersz engem, Mindent jól lát a szemed. Valamit gondol a szívem, Te mindjárt észreveszed.” Amikor Jézus a tanítványaival ment, belelátott a gondolataikba: „miért gondoltok gonoszt a ti szíveitekben”? Ezt nem hallotta senki; nem volt cselekedet mögötte, de már ott volt az indulat, már ott volt a vágy, már ott volt az, ami az Isten szemében tisztátalan. Olyan jó meglátni azt, hogy ha Dávid erre volt képes, akkor én sem vagyok mentes! Akkor nekem is vigyáznom kell! Ha Dávid elbukott és elesett az engedetlenségben, akkor vigyázzak nagyon, mert én se vagyok erősebb, én se vagyok különb, én se vagyok más! Az én szívem sem különb, mint a Dávid szíve! Pontosan számon van tartva!

Monda azért Dávid Nátánnak: vétkeztem az Úr ellen! Olyan jó, hogy elhangzik ez a mondat, hogy a Bibliában látjuk, hogy mi lett a következménye, mikor Dávid megírja a zsoltárt, és így imádkozik: mossál meg engem, Uram, és fehérebb leszek a hónál! Add vissza szabadításod örömét, és az engedelmes-ség lelkével támogass engem! Dávid nem haragszik meg Nátánra, nem küldi el, hanem azt mondja: vétkeztem az Úr ellen, igaza van az Úrnak! A bűnbánat mindig ott kezdődik, hogy Istennek igaza van, és nem nekem van igazam. Dávid nem is akarja megmagyarázni, hanem azt mondja: „vétkeztem az Úr ellen”; és erre hallja azt, hogy „az Úr is elvette a te bűnödöt, nem fogsz meghalni!”

A Bibliából én úgy látom, és azt képviselem, hogy a hívő embert az Úr nem hagyja benne a bűnben. Tehát a hívő ember is vétkezik, mert azt mondja János apostol: „ha azt mondanánk, hogy nincs bűn bennünk, akkor megcsaljuk magunkat.” A hívő ember is elesik, a hívő ember is vétkezik. A legnagyobb baj az, hogyha a hívő ember nem akar kijönni a bűnből, hanem benne marad az engedetlenségben. Akármilyen megdöbbentő, akkor megkérdőjelezhető, hogy ő valóban az Úré-e, valóban újjászületett hívő keresztény-e! A Szentírás azt mondja, hogy Isten az Ő gyermekét kivonja a bűnből, nem hagyja benne a bűnben. Eltelhet néhány nap vagy hét, de küld egy Nátán prófétát; küld egy ígét; küld egy figyelmeztetést; küld egy példabeszédet, mint Nátán prófétán keresztül; küld egy atyafit, és lelepleződik és leleplezi Isten, hogy nem tudsz mást csinálni, csak azt, hogy „igen, én vagyok az, vétkeztem az Úr ellen! Egyedül ellené vetkeztem, és cselekedtem azt, ami gonosz az ő szemei előtt.”

A hívő embernél abból látszik, hogy valóban hitben van, hogy azt a bűnt fel fogja számolni, azzal a bűnnel harcolni fog! A Bibliában csak olyan történetek vannak, amelyek arról szólnak, hogy Isten a bűnt meg akarja bocsátani! Azért kellett jönnie Jézus Krisztusnak, hogy a bűnnek legyen megoldása, nem azért, hogy valaki benne maradjon a bűnben! Lehet, hogy valaki vétkezik, de egyrészt onnan ki akar jönni, és azzal a bűnnel vagy azzal a bűnös természetével harcolni fog, és ha újból elesik, újból fel fog állni! Ha újból beleesik a bűnbe, Isten újból kivonja. Nem szűnik meg utánunk járni, és nem szűnik meg ebből megtisztítani.

Szeretnék benneteket bátorítani, testvérek, hogy a hívő ember ilyenkor nem fordul el az Isten ígéjétől! Nem veti meg az ígét, hanem belekapaszkodik

A BŰNBOCSÁNAT AJÁNDÉKA

abba, hogy „ez az ige táplál engem”, „ez az ige ad nekem életet”, „ez az ige fog engem kihozni”! Ez olyan, mint a fuldokló után dobott mentőöv, hogy ebbe kell belekapaszkodni, és én belekapaszkodom! A hívó ember feláll a bűnből, az újjá nem született ember pedig sajnós benne fog maradni, tovább fog vétkezni. Sokszor azt látom, hogy nem is probléma neki, és kiderül, hogy ha esetleg itt volt közöttünk a gyülekezetben pártoló tagként vagy szimpatizánsként, de nem úgy, mint testvér az Isten országában, vagy mint Jézus Krisztus által megváltott atyafi! Innen szűrd le testvérem! Az öreg János apostol mondja: én szerettem, ha vétkezünk... van Szószólónk az Atyánál, Jézus Krisztus! Hogy nemcsak elrendezte a bűnömet, hanem az Atyánál közbenjár értem.

„Az Úr is elvette a te bűnödöt, nem fogsz meghalni.” Ennyiből áll a bűnbocsánat. Így mondták a reformátorok: „az Úrhoz való újbóli megtérésben”, mint ahogy most Dávid életében látjuk, két elem feltétlenül szükséges a megtéréshez: az egyik a bűnbánat, a másik meg az a hit, hogy Ő biztosan elfogad, Neki biztos így is kellek! Nem kell meghalni a bűnben, nem kell elveszni, nem kell benne maradni, mert az az Isten, aki szeretett bennünket Jézus Krisztusban, mindent megtett azért, hogy bennünket onnan kivonjon! Elég hozzá egy ige, mert annak alapján tudunk hinni, abban tudunk hinni, hogy az Úr szava igaz, és minden cselekedete hűséges. A Szentírásból tudjuk, hogy mihelyt valaki kimondja „vétkeztem az Úr ellen...” „Az Úr is elvette a te bűnödöt, nem fogsz meghalni!” – azonnal részesül a bűnbocsánat örömeiben.

A bűnbánat szomorúságot okoz. Az újjászületett embernek nem az okoz szomorúságot, hogy megbántottam a felebarátomat, hanem az, hogy megbántottam az Urat! Ez a legnagyobb szomorúsága a hívőnek, hogy azt az Istent, aki annyi mindent adott, aki iránt hálával tartoznék, nem vettem körül hálás szívvel, hanem megbántottam! Őt bántottam meg! Akit nagyon szeretünk, az nagyon bánt, hogyha megbántjuk! Ha valaki az Urat nagyon szereti, akkor azért nem fog benne maradni a bűnben, mert tudja, hogy ezzel nem az Ő tetszésére jár, ezzel nem az Ő dicsőségét fogja munkálni, hanem sokkal inkább meg fog botránkoztatni! Embereket nem tud hozni Jézushoz, hanem inkább taszítani fog Jézustól, és ezért komolyan veszi az igét: vétkeztem az Úr ellen!

Mindig Isten igéjének hatására történik a Szentlélek ereje által, hogy az ige figyelmeztető szavára elég annyit kimondani: „vétkeztem az Úr ellen!” Ebben benne van a hívó ember Isten előtti alázata, Isten iránti szeretete, és a bűnből való szabadulásának a vágya. A hívó ember onnan menekülni, szabadulni akar, mert tudja, hogy „Szelíd szemed Úr Jézus, jól látja minden bűnömet. És én csak várom, hogy majd rám tekint, szelíd szemed Úr Jézus.”

Kívánom, hogy így állj az Úr elé, velem együtt! Valóban engedünk mi az Ő beszédének? Valóban ki akarok jönni abból, amiben benne vagyok? Valóban elhiszem azt, hogy Jézus Krisztus ezért eleget tett? „Az Úr is elvette a te bűnödöt, nem fogsz meghalni” – tehát, már el van rendezve. Az Újszövetségben így jelenik meg, hogy „megbocsátattak néked a te bűneid!” Amikor Jézus elé odaviszik az asszonyt; ő még egy szót se szól, nemhogy ott megvallaná, meg felsorolná a bűneit. Jézus azt mondja: „megbocsátattak a te bűneid”; úgy is lehet

mondani, hogy „a te bűneid el vannak rendezve”. Az a legnagyobb evangélium, ha komolyan vesszük ma este, hogy a bűneink el vannak rendezve! Pál apostol boldogan írta a Galáciabeliekhez szóló levelében: az én adóslevelem, amely vádol most is, de majd egyszer úgy fog vádolni, hogy megyek a pokolra, az oda van szegezve a Golgota keresztjére! Ez az örömhíre a Bibliának! Ez az örömhíre az Újszövetségnek! Az örömhír nem az, hogy te bűnös vagy, hanem az, hogy Isten bűnbocsátó Isten! Ennek a fényében látom meg az én Istenem fenségét és dicsőségét, mint ahogy Mózes: le kell venni még a sarumát is, nem tudok szembesülni vele! Az örömhír az, hogy van egy bűnbocsátó Isten, aki elengedi a bűnt, és megbocsátja népe maradékának vétkeit! Az én adóslevelem, az ellenem szóló kézírás ott van a kereszten!

„Az Úr is elvette a te bűnödöt, nem fogsz meghalni.” Hadd kérdezzem meg, hogy hallottad-e már egyszer az életedben ezt? Dávidot megbüntette az Úr, mert meghalt a gyermeke. Azt mondja Isten neki Nátán által: „feleségeidet szemed láttára veszem el, és adom más felebarátodnak, és hál a te feleségeiddel fényes nappal.” Ezt át kellett élnie Dávidnak, mert volt büntetése annak a bűnnek! Az a hívő, akinek Isten megbocsátott, nem mehet ítéletre, mert az ítélet napján már nem lesz ellene kézírás! Itt a földön hordozhatjuk, viselhetjük a bűn következményeit, mert ha valaki embert öl, akkor mennie kell a börtönbe, azt nem tudja kivédeni, de ha valaki azt mondja: vétkeztem az Úr ellen, nem fogadtam meg az Ő beszédét, nem a szerint cselekedtem, az azt fogja hallani, hogy „az Úr is elvette a te bűnödöt, nem fogsz meghalni!”

Igen, ebből élünk: Istennek a bocsánatából, újból felénk hajló kegyelméből, és Jézus Krisztus egyetlen golgotai áldozatáért, haláláért és véréért megkapott bűnbocsánatból. Csak állj oda az Úr elé! Csak úgy legyél, mint Dávid: nem titkoltam el! Nincs mit titkolni, nincs mit rejteni! Nincs mit megmagyarázni! Egyetlen dolgot tehetek: „Mélyen meghajlok színed előtt” – hogy Isten kiöntse rám az Ő kegyelmét, megbocsásson, és újból szolgálatába állítson!

Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, megvalljuk Előtted, ahhoz, hogy mi ne menjünk ítéletre, és ne haljunk meg örök halállal, ahhoz Neked kellett ítéletre menned és meghalnod azért, hogy nekünk életünk lehessen és bővölködjünk. Bocsásd meg, Urunk, hogy ebben a világban annyira nem látják a bűnt bűnnek; a Te beszéded semmibe vételét, az ige semmibe vételét olyan nagy tragédiának! Kérünk, hogy igéddel ébreszd a holtakat! Jöjj oda hozzánk is, és engedd, hogy arról látszódjon meg a mi újjászületett életünk, hogy nem maradunk benne a bűnben, hanem ki szeretnénk abból jönni! Hogy meglássuk a mentőövet, és meglássuk azt, hogy mi vagyunk azok a mentésre szoruló emberek, akik a bűn sarában élünk, Te pedig kínálsz nekünk a kősziklát, hogy azon álljunk! Kérünk azért, hogy tisztítsd meg a Te népedet, Urunk! Tisztíts meg bennünket is, akik

A BŰNBOCSÁNAT AJÁNDÉKA

ismerjük nevedet, és hívd ki a halálból azokat, akik még benne vannak, új életre és Neked való szolgálatra!

Kérünk, hogy áldd meg éjszakánkat, holnapi napunkat, és végy körül bennünket kegyelmeddel!

Ámen.

467. ének

Reinagle A. R., 1799–1877.

Mily jó, ha bűn- től már sza- bad, Az
Úr szol- gá- ja vagy: A bűn szol- gá- ja
gyá- va rab, A Krisz- tu- sé sza- bad.

2. A bűn sötétben tévelyeg És bajba dönt vakon;
De Krisztus kézen fog s vezet Világos útakon.

3. A bűnben kín van s gyűlölet, Mi mást, más
minket öl; Öröm köt egybe s szeretet Az Úr szívén
belől.

4. Már szolgád lettem, Jézusom, Ki értem áldozál;
Más uram nincsen, jól tudom, Mert bűnből kihozál.

5. Légy áldott, Krisztusom, te nagy! Hadd adjam
át szívem: Vedd szívesen, hogy hol te vagy, E szív is
ott legyen.

Hiller Fülöp Frigyes, 1699–1769.